

maatte dele dette Ønske. For mit eget Bedkommende maa jeg faa meget mere stille mig paa dette Standpunkt, som jeg allerede ifjor sprog, da Sagen kom frem, udtalte, at for mig vare de Bestemmelser, som indførte en Kontrol fra det Offentliges Side med Sparekasserne, ubetinget de vigtigste, ubetinget de, paa hvilke jeg satte mest Pris, og selv om de andre Bestemmelser ikke skulde kunne lade sig gennemføre, vilde jeg dog anse det for særdeles nyttigt, om disse Bestemmelser kunde erholde Lovskraft. — Hvad nu Kontrollens nærmere Ordning angaar, tror jeg, at Landsstinget i det Hele i Hovedsagen kan være fuldkommen tilfreds med det Resultat, hvortil det andet Thing er kommet, thi derved er jo i Virkeligheden netop det slaaet fast, som man her i Thinget — tror jeg, at jeg kan sige — lagde fortrinsvis Vægt paa. Der er slaaet fast, at der skal være en Enhed i den Kontrol, der fra det Offentliges Side skal føres med Sparekasserne, saaledes at der sættes en enkelt Mand i Spidsen derfor, som skal forestaa den hele Kontrol; og i det Hele er der slaaet fast, at denne Mand skal stilles saaledes, at han udelukkende kan beskæftige sig med de Forretninger, dette Skald vil medføre, og at han ikke skal have Andet at offire sin Tid paa. Begge disse Ting ere efter min Formening af allerhøieste Vigtighed, og det er Noget, som Landsstinget ogsaa ifjor ansaa for at være af stor Interesse at faae slaaet fast. Jeg kunde vel have ønsket, at man havde udrustet denne Kontrol noget fyldigere, end man har gjort det i det andet Thing. Jeg tror, det kunde have været heldigt, om man, saaledes som det blev vedtaget ifjor her i Thinget, havde indført et eget Kontor for hele denne Kontrollførelse og truffet den samme Bestemmelse med Hensyn til Bestridelsen af Udgifterne derved, som blev vedtaget her ifjor, at der skulde ydes et lidet Bidrag fra de forskellige Sparekasser. Jeg tror i Virkeligheden, at Forretningerne ved denne Kontrol ville blive faa mange, at et Kontor, der blev doteret paa denne Maade, ikke vilde være for stort. Smidlertid har det andet Thing ment, at man kunde nøies med mindre Kræfter, og man kan jo ogsaa forsøge derpaa; skulde det vise sig, at Kræfterne vare for faa, vil jo en Supplerings altid kunne finde Sted. Naar jeg affer fra den i mange Henseender fra det tidligere af Landsstinget Vedtagne forskellige Formulering, som er givne de vedkommende Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, skjønner jeg egentlig ikke, at der ellers vil være mange væsentlige Punkter, hvori Kontrollbestemmelserne i det foreliggende Forslag adskille sig fra dem, vi vedtogte ifjor. Som en Forandring, jeg ikke anser for ganske heldig, skal jeg nævne den, at man har forandret Regnskabsafslutningsdagen fra den 31te December til den 31te Mars. Dette tror jeg er meget lidet heldigt, og navnlig forekommer det mig, at det er overmaade lidet hensynsfuldt

ligeoverfor den store Pluralitet af Sparekasser her i Landet, som nu afslutte deres Regnskaber den 31te December, medens det derimod kun er ganske faa, som erholde den Nytte af den nye Bestemmelse, at deres Regnskabsdag bliver uforandret. Smidlertid vil jeg dog foretrække, at man sætter den 31te Mars, fremfor at der slet ikke skulde være nogen bestemt Regnskabsdag fastsat i Loven, fremfor at det skulde tillades Sparekasserne at afslutte deres Regnskaber til en forskjellig Tid, men Forandringen anser jeg, som sagt, for i sig selv temmelig uheldig.

Jeg vil endnu gjøre opmærksom paa, at man ved Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, har søgt indført en ganske ny Institution, nemlig et Nævn, som skulde endelig afgjøre Decisionen over Regnskabsudførelser. Jeg tilstaar, at jeg nærer nogen Tvivl, om der vil være noget Synderligt vundet ved denne nye Institution, men paa den anden Side forekommer det mig dog heller ikke, at der egentlig kan være nogen afgjørende Indvending imod denne Maade at ordne Sagen paa. Kun tvivler jeg paa, om der, saaledes som Lovforslaget er affattet, er en tilstrækkelig Klarhed over Forholdet mellem dette Nævns Kompetence og Domstolens Kompetence. Dette er jo imidlertid et Spørgsmaal, som jeg ikke her skal gaa nærmere ind paa, men som jeg dog tror kunde fortjene en næiere Overveielse. Tøvrigt veed jeg virkelig ikke, at der er Punkter af væsentlig Interesse, i hvilke Lovforslagets Kontrolbestemmelser adskille sig fra, hvad der blev vedtaget her i Thinget ifjor. Navnlig finder jeg mig særlig tilfredsstillet ved at se, at det vanskelige Spørgsmaal, nemlig om Forholdet mellem Sparekasserne og Bankerne, til Syvende og sidst er blevet ordnet ved Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag, saavidt jeg kan skjønne, ganske paa samme Maade, som det var paataent ved det af Landsstinget vedtagne Forslag. Udtrykkene ere andre, men Tanken mener jeg er den samme. Jeg kan saaledes ikke Andet end tro, at der er stor Udsigt til, at den ærede Ministers Forhaabning om, at denne Lov vilde kunne komme ud iaar, vedtaget af begge Thing og derefter stadfæstet af Regjeringen, vil kunne gaa i Opfyldelse.

Griksen: Det var de indskrænkende Bestemmelser, der fandtes i § 2 i det Forslag om Sparekasserne, der var forelagt Landsstinget forrige Aar, som gjorde, at jeg ikke dengang saae mig istand til at stemme for Forslaget, men det glæder mig, at Forslaget er undergaaet saadanne Forandringer i det andet Thing, at jeg nu fuldt ud kan slutte mig dertil, og at det ogsaa er tiltraadt af den ærede Indenrigsminister saavel som af den ærede sidste Taler. Det var dog ikke for at sige dette, at jeg begjærede Ordet, men det var for at gjøre opmærksom paa en Mangel i